

—
Roman
—

Şevin
Ballıktaş

Yüksek
Dozda
Mutluluk
İçerir!

Daha Adını
Koyamadık

Şevin Ballıktaş, ODTÜ Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nden 2011 yılında mezun oldu. Mezuniyetinden bu yana NLP, koçluk, iletişim eğitimleri aldı. Çeşitli kurumsal firmalarda satış, e-ticaret, dijital pazarlama, inovasyon yönetimi pozisyonlarında çalıştı. Halen e-ticaret takım lideri olarak iş hayatına devam ediyor. Ayrıca bireysel ve kurumsal eğitimlik yapıyor. Ballıktaş, aynı zamanda kurucularından olduğu İyilik Paylaş Sosyal Bağış Platformu'nun da Yönetim Kurulu Üyesi. Ballıktaş'ın *Daha Çok Görüşeceğiz* kitabı da Doğan Novus tarafından yayımlandı.

Instagram @balliktas

Daha Adını Koyamadık

DOĞAN NOVUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Daha Çok Görüşeceğiz

DAHA ADINI KOYAMADIK

Yazan: Şevin Ballıktaş

Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2019 / ISBN 978-605-09-6758-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Daha Adını Koyamadık

Şevin Ballıktaş

Bu kitaptaki olaylar ve kişiler gerçek bir yaşamöyküsünden
yola çıkarak kurgulanmıştır.

Dünyanın en iyi babası Faruk Uğur Ballıktaş'a (1954-2017)
Seni çok özlüyorum babacığım...

Teşekkür

Kendi kendime sıraladığım “Yaşadıklarımından öğrenmem gereken ne? Bunları diğer insanların yararı için nasıl kullanabilirim?” soruları bu kitabı yazma nedenim oldu. Bu yüzden iyi ya da kötü ayırmadan, bu hikâyede hayatıma değen, teğet geçen herkese teşekkür ederim.

Özel teşekkürlerim:

“Kızım en doğrusunu bilir, her zaman arkasımdayım” diyen canım babama;

Çocukluğumu kitap görünce üzerime böcek ilacı sıkılmış gibi geçirmeme rağmen, sevdiğim tarzı bulana kadar destekleyip kitap kurduna dönüştüren anneme;

Beni çöpten bulup ailemize dahil eden, kendini siper edip Robocop’a vermeyen ve başarısını hep örnek aldığım ablama;

“Bir konunun içinden çıkmadığında yaz” diyerek yazma aşkımlı keşfettiren, koçluk ve NLP ile tanışmamı sağlayan hocam Dr. Ebru Arasan’a;

Elinizde tuttuğunuz kitaba can veren yayınevime; özellikle bu serüveni birlikte yaşadığım Cem Erciyes, Handan Akdemir, Kevser Aycan Aşkım Saroğlu, Merve Sarıtepe, Sema Çubukçu’ya, her daim desteğini hissettiğim Damla Cebeci, İrem Akkaya ve Tuba Seven’e, yine hayalimdeki kapağı tasarlayan Feyza Filiz’e;

Kitap çıkmadan okuyup yorumlarımı paylaşan, beyin fırtın-

nası yaptığım beta test ekibime; Ceren Hepyalınız, Demet Özdemir, Dizem Ürek, Engin Baysan, Gaye Onay, Göksu Bağbek, Hazal Ballıktaş, İrem Öz, Merve Yıldırım, Mina Aksakal, Nilay Çehreli, Seren Özgün Tunç, Sertaç Taşdelen, Şiba Caymaz'a;

Daha Çok Görüşeceğiz romanımı okuyup yeni bir kitap yazmam için motive eden okuyucularıma...

Ařka kırmızı kart

Bir düşünce unutulduğunda nereye gider?

Freud

Duran metroyla son mesai gününün kalabalığına karışıyorum. Beş gün boyunca inovasyon çatısı altında ürün geliştirmeye kafa patlattıktan sonra beynim kullanıma kapanmış durumda. řu an biri adımı sorsa düşünmeden cevap veremeyecek haldeyim. Sürüyü takip eden balık gibi ancak önümdekileri izleyerek merdivene doğru ilerliyorum.

Adımlarım birbirini takip ederken bildirim sesiyle irkilip elimde tuttuğum telefona göz atıyorum. Ekrandaki “Demet’le buluşma!” hatırlatmasını okuyorum. Muhtemelen metroda çekmediği için henüz düşmeyen “Neredesin.” temalı mesajları düşünmem hızlanmamı sağlıyor. Basamakları çıkmaya çalışırken bir an topuğum takılıyor. Merdivenin üzerindeki girintilere sıkıştığını fark ediyorum. Cinderella, paralel evrenden seni çok iyi anlıyorum. Yüksekliğinden dolayı hiç bana göre olmayan ten rengi topuklu ayakkabılarıma bakıyorum. Zaten ortalamanın üzerinde boyum varken, toplantıda genel müdürü geçmenin ne gereği var? Topuğumu sıkıştığı yerden kurtarıp dizin bir tık altındaki, yürümek bir yana nefes almayı bile zorlaştıran siyah dar elbisemi iki elimle yukarı çekiyorum. Ahh verdiğim paranın aksine çok işlevsiz, sadece görüntüde havalı bir parça.

Çeyrek saat gecikmeyle İstanbul’un gözde AVM’si Kanyon’daki buluşma mekânına ulaşıyorum. Gözümle masaları tarıyorum, fark edilmesi zor minyon fiziğine rağmen sarı saçlarıyla Demet

hemen kendini belli ediyor. Büyük ihtimalle beklerken karşılaştığı Sertaç'a hararetle bir şeyler anlatıyor.

Sertaç, "Nereden arkadaşız?" sorusuna henüz cevap veremeyen ailemden olan biri. Durumdan bağımsız her okazyonda giydiği gri atleti ve siyah spor şortuyla kurulmuş, kahvesini yudumlıyor. Acaba kurucu ortağı olduğu fal uygulamaları Binaz ve Faladdin'den sonra mı kahve tutkunu oldu? Yoksa kahve düşkünlüğü mü onu bu yola soktu?

Bir an kafama takılan soruları düşünürken masadaki üçüncü kişi dikkatimi çekiyor. Arkası dönük olduğu için seçemiyorum. Sertaç'ın aksine bembeyaz keten gömleğiyle yarışmaya sanki İtalya'dan katılıyor. Hep oradaymışım da tuvalete gidip gelmişim edasıyla boş sandalyeye yavaşça yerleşiyorum. Masada devam eden konuşmayı bölmeden telefonuma düşmeye başlayan mesajlara göz atıyorum.

Bir anda Sertaç tok sesiyle "Naber?" diyerek ilgiyi bana yönlendiriyor.

Telefonu masaya bırakıp "İyi, sen?" cümlele eşzamanlı kafama sağ çaprazdaki Sertaç'a doğru çeviriyorum. İstemsizce gözlerim karşıma geri dönüyor.

Sertaç, "Biz de Demet'le karşılaştık!" açıklamasını yaparken, artık ilk defa gördüğüme emin olduğum masadaki üçüncü kişiye bakıyorum. Konuşurken saçılan tükürük gibi kelimeler dudağımdan dökülüyor ve çocuğa doğru "Gözlerinin rengi inanılmaz güzel!" diye mırıldanıyorum. "Kilitlendim!" diye devam ediyorum. Söylediklerimi kulağımın duyup beynimin geç de olsa algılamasıyla vücudumu utanma kaynaklı bir sıcaklık kaplamaya başlıyor. Gözucuyla Sertaç'ın ve Demet'in suratındaki koca gülümsemeleri fark ediyorum. Utanma duygum bir derece daha artıyor.

Benim aksime çocuk ruhsuzca Demet'i işaret edip "Onda da var aynısı" diyor.

İlkokulda "Çak bir beşlik!" diyen arkadaşşıma kanıp elimi kaldırmışım, o da elini kulak arkasından geri indirmiş gibi hissedir-

yorum. Utanmanın verdiği sıcaklık öfkeyle birleşiyor. İçsesim “Niye söylersin ki!” diye kafatasımda dırdır ediyor. Otuzundan sonra insanlara yeşilin milyon tonunu da, nezaketi de ben öğretemem ki! Sakince derin bir nefes alıp “İltifatı kabul etmek pek de zor değildir aslında” diyorum.

Masada soğuk rüzgârlar esiyor. Pas atılan iltifatı havada bırakması olası olmayan Demet bile sesini çıkarmadan öylece kalıyor. Etrafa bakıp “Sipariş vereyim!” diyorum.

Demet temkinli bir tonda, “Menemen söyledim sana!” diyor.

Gülümsüyorum. Akşam saatinde kabarık bir mönü içinden menemeni seçecek nadir kişilerdenim. Beni bu kadar iyi tanımasından memnun, “Peki yeşil çay?” diye soruyorum.

Demet başını evet anlamında sallayıp “Tabii ki söyledim, birazdan gelir!” diyor.

Yüzümdeki gülümseme biraz daha kulaklarıma doğru yayılıyor. Dört yıl kadar önce bir kızlar gecesindeki tanışmamız gözümde canlanıyor. Ankara’daki ailemin İstanbul’daki elçisi gibi nasıl da hayatımda.

Sertaç boğazını açmak için hafifçe öksürüyor. “Sizi tanıştırayım!” diyerek karşımda buharlaşmasını ümit ettiğim çocuğu eliyle işaret ediyor.

Yapmacık bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Sertaç adını hızlıca söyleyip “Defender Off Road grubundan arkadaşım” diyor. “Amerika’da mastır yapıyordu. O yüzden sen hiç görmemişsindir. Bu hafta döndü!”

Tepkisizce dinliyorum.

Son kozunu kullanırmışçasına bir ifadeyle, “O da bizim gibi Ankaralı!” diye devam ediyor.

“İstanbul’da ne işi var?” diye soruyorum öylesine.

Çocuk masada olduğunu hatırlatmak istercesine, “Arkadaşımın düğünü için geldim!” diyor. “Yoksa henüz evim yok, planım da net değil, Ankara’da ailemin yanında kalacağım sanırım bir süre.”

Ahşık olduğum erkeklere göre gereksiz verdiği detaylara şaşırıyorum.

Sertaç sözü tekrar devralıp bu defa beni işaret ederek, “Kendisi yazardır” diyor. Sonra bana dönüyor. “Kitap ne zaman çıkıyor bakalım? Tarih belli oldu mu artık?”

“Kitap” sanki hayatımdaki sihirli kelime. Bir anda gözümün önünde raftaki hayali beliriyor. Gülümseyerek “Temmuz bitti sayılır!” diyorum. “Yayınevinin yayın takvimine alması, hazırlıkları dersek en geç kışım!”

Karşımdaki çocuk heyecanla yerinde kıpırdanıyor. Biz Ankaralıların ünlü gördüğümüzdeki o heyecanlı edasıyla, “Yazar mısın cidden?” diye soruyor.

Başım la onaylıyorum. Metin Hara'nın kitabı vesilesiyle başlayan Adriana Lima'yla ilişkisi aklıma geliyor. Bu defa kozun bana geçmesinin keyfiyle çocuğu alıcı gözle süzüyorum. Yazın başından beri güneş altında unutulmuş denecek koyulukta bir teni var. Hafif çıkıntılı burnunun aksine yüz hatları çizilmiş gibi orantılı. Gözleri şarkı sözleriyle hayatımıza giriş yapan yosun yeşili. Kapladığı alandan uzun boylu ve fit olduğu belli. Saçımı tek elimle havalandırıp “Ashında kurumsal bir şirkette çalışıyorum. Uzmanlığım e-ticaret. Son altı aydır, finans sektöründe farklılaşan kanallar projesi üzerinde çalışıyorum, inovasyon takımındayım” diyorum. “İlk kitabım olacak, çiçeği burnunda da yazarım!” diye devam ediyorum. Bir an duraksayıp “İlk defa cümle içinde ‘yazarım’ dedim sanırım” diyerek gülümsüyorum.

Gülümsüyor. “Kitap ne üzerine?” diye soruyor merakla.

Ortamin yumuşaması ve kitap konusuna aşına oldukları için Sertaç ve Demet kendi aralarında muhabbete devam ediyorlar. Masaya doğru yaklaşım ciddi bir ses tonuyla “Kitap!” deyip derin bir nefes alıyorum. Sonra, “Hayatı boyunca sorunlu erkekleri çekmiş bir kadının, onları değiştirmeye çalışırken asıl değişmesi gerekenin kendisi olduğunu fark ettiği eğlenceli, dönüştürücü, düşündürücü bir aşk hikâyesi” diye açıklıyorum. Kitabı yazdı-

ğım süre zarfında, bol bol hayalimde benzer sorulara cevap verdiğim için pratiğim var.

Yüz ifadesinden konunun ilgisini çektiğini fark edip devam ediyorum: “Yaşam koçluğu eğitimi aldım. Kitapta kekin içindeki yumurta gibi kendini belli etmeden yerleştirilmiş koçluk yöntemleri de var. Ana karakterimiz Esas Kız, bu yöntemlerle bazı farkındalıklar yaşıyor.”

O da masaya doğru yaklaşıyor. Tek kaşı hafif havada, “Karmik bir döngü mü çözülüyor?” diye soruyor. Ben henüz cevap vermeden, “Gerçek hikâye mi?” diye ikinci sorusunu soruveriyor.

Kendi kendime “Karmik!” diye mırıldanıyorum. Elim istem-sizce saçıma gidiyor. Düşünceye her daldığımda yaptığım gibi mekanik bir şekilde saçımın bir tutamıyla oynuyorum. “Hiç bu açıdan bakmamıştım!” diyorum. Oturduğum sandalyeye yerleşip “Karmik denebilir” diye devam ediyorum.

Gözleri üzerimde, devam etmemi bekliyor.

“Esas Kız, defalarca benzerini yaşadığı ilişki sınavının en zorunu veriyor. Yani ben veriyorum. Gerçek hikâyeden kurgu bir roman.”

Kolundaki doğal taş bileklikleri düzeltip bir tık daha masaya yaklaşıyor. “Peki, işine ve kitaba ek olarak yaşam koçluğu da mı yapıyorsun?” diye soruyor.

“Evet! Ama şimdilik ancak iki danışanla çalışabiliyorum.”

İlgisini çektiği belli. “Süpersin!” diyor. Üzerimde yoğun bir şekilde beni süzen gözlerini hissediyorum. Gizli görevden bahse-der gibi sesini alçaltarak, “Kitap çıkmadan okumak istesem, izin verir misin?” diye soruyor.

Gülümsüyorum. İsteği beni heyecanlandırıyor. Hiç beni tanımayan birinin yorumlarının faydalı olacağını düşünerek, “Tabii ki!” diyorum. Hemen telefonumdan maillerime girip yeni bir gönderi açıyorum. “Adresini yazar mısınız?” diyerek uzatıyorum.

Yazarken, “Yarın Ankara uçağında elimdeki kitabı bitiririm”

diyor. “Sonra ailecek teknedeyiz, orada bol bol okuyacak vaktim olacak!”

Yine cümlelerinin fazlaca detay barındırması beni şaşırtıyor. Telefonu geri aldığım da editörün de üzerinde çalıştığı kopyayı ekleyip gönderiyorum.

Mail bildirim sesi duyulduktan sonra telefonuna hızla bakıp “Geldi!” diyor. Kısa bir duraksamadan sonra, “Daha çok görüşeceğiz!” diyerek göz kırpmıyor.

Cümle sanki dejavu yaşamama neden oluyor. Sonra mailin konu kısmına kitabın adını, yani “Daha Çok Görüşeceğiz!” yazdığımı anımsıyorum. Üç kelimeye yüklediği gereksiz anlamı fark edince kendi kendime eğleniyorum.

O anda telefonumun ekranında Instagram’dan ekleme talebi beliriyor. Kafamı kaldırıp bir an bakıyorum. Gülümsüyor. Hesabını incelemeden sadece geri takip ediyorum. “Ben de ekledim!” diyorum.

Menemen ve yeşil çayımın servis edilmesiyle Sertaç da ayaklanıyor. Müstakbel okuruma bakıp “Haydi abi biz kaçalım artık!” diyor.

Gözüm menemende, “Görüşürüz!” diye geveliyorum.

Demet hemen karşımdaki sandalyeye geçiyor. Görüş alanımızdan çıktıklarında masaya doğru yaklaşıyor. Masanın üzerinde duran sol elime dokunup “Hoş çocuk bak!” deyip muzip bir ses tonuyla ekliyor: “Seninle de ilgilendi!”

Demet’e istediği cevabı vermek yerine sadece gülümsemekle yetiniyorum. Dumanı üzerinde menemenden büyük bir lokma alıyorum. “İyiymiş ama menemen dediğin soğanlı olur” diyorum eğlenerek.

* * *

Her gün olduğu gibi cumartesi sabahı da 5’te alarm sesiyle uyanıyorum. İki yoklamadan sonra yastığımın altındaki telefo-

numu buluyorum. Çapaktan yarı açılan gözlerimle “Zeynep’le seans!” hatırlatmamı okuyorum. Zeynep yaklaşık iki ay önce “Nasıl mutlu olacağımı bilmiyorum” diyerek hayatıma giren danışanımdır. Alarmı kapatıp meditasyona başlamak için doğa seslerini içeren bir müzik açıyorum. Güne nasıl başlarsam devamının da öyle olacağını öğrendiğimden beri rutinim bu.

Yarım saatlik meditasyondan sonra kendi kendime duyururcasına, “Harika bir gün yaşamayı seçiyorum!” diyerek yataktan çıkıyorum. Efor harcamadan üç adımda ulaştığım 1+1 evimin salonunda, pilates minderim halı yerine boylu boyunca uzanıyor. Salonun tek tarafını yere kadar kaplayan camlardan sızan ışık, yanındaki pembe renkli büyük küçük pilates toplarıyla çemberi performans sanatçısı gibi aydınlatıyor. Artık mekanikleşmiş hareketlerimi sırasıyla yapıp salonda camın hemen karşısındaki Amerikan mutfağına yöneliyorum. Tek kapılı beyaz buzdolabımdan bir gece önce hazırladığım bitki çayı sürahilerinden birini alıp tezgâhta bekleyen kristal viski bardağına dolduruyorum. Hiç amacı için kullanılmayan bardakta bu defa da mate, beyaz çay, ebegümece ve tarçın çubuğundan oluşan favori soğuk bitki çayım var. Keyifle bir yudum aldıktan sonra pilates materyallerinin üzerinden geçip salonda en geniş alanı kaplayan L şeklindeki gri koltuğa oturuyorum. Hemen önündeki beyaz kare sehpa bekleyen sarı kaplı koçluk defterimi alıp koltuğa iyice kurulum.

Camdan tablo gibi görünen köprü manzarasına bakıp evim bir tık daha yukarıda olsa eklenecek denizi de hayal edip “Şükürler olsun, huzur bulduğum bir evde sağlıklı yaşıyorum” diyerek kendi kendime eğleniyorum. Benim gibi bir Ankaralı için denizin hayali bile gülümseme sebebi. Çayımдан büyük bir yudum alıp defteri karıştırmaya başlıyorum.

Eski notları okurken Zeynep’le ilk seansımız zihnimde canlanıyor. Atkuyruğu yaptığı kızıl saçları, çilli yüzü, erkeksi bol giysileri sırayla gözümde belirliyor. Erkek egemen bir işyerinde kadın mühendis olarak kendini nasıl da yaşayamadığını hatırlıyorum.

lıyorum. Sanki kadınlığını gizlemeye çalışan hali gözümün önüne geliyor. Çekingenlikle kurduğu “Hayatımı değiştirmeye ihtiyacım var” cümlesi yine kulağımda çınlıyor. İki ay gibi kısa bir sürede başardıklarını düşündükçe heyecanlanıyorum. Çayımдан bir yudum daha alıp geçen haftanın seans notlarına göz gezdiriyorum. Fosforlu kalemle üzerini çizdiğim “Ne istiyorsun?” cümlesi bu haftanın konusunu hatırlatıyor. Bardaktaki son damlayı da yudumlayıp ayaklanıyorum.

Üzerime spor siyah bir tayt ve bol bir tişört geçirip kendimi dışarı atıyorum. Mahalle kültürünün hâlâ yaşandığı Ortaköy’de, kapı önüne tünemiş teyzeleri, yeni kepenk kaldıran esnafı selamlayarak arnavutkaldırımlarda büyük adımlarla ilerliyorum. Evime beş dakika yürüme mesafesindeki işlek caddelerden Dereboyu’na küçük bir kapıyla açılan Kafe Bond’a varıyorum. İçeri adım atmamla telefonumun ekranında seans hatırlatmam beliriyor. Normalin aksine dakik günümdeyim.

Haftanın birkaç günü seans ya da yazı yazmaya geldiğim için kafenin çalışanlarını artık tanıyorum. Sağ girişteki barda duran yüzlere gülümseyip başımla selamlayarak bahçeye geçiyorum. Her seferinde Lewis Carroll’un yazdığı tavşanın peşinden Harikalar Diyarı’na adım atan Alice gibi hissediyorum. Ortaköy’deki küçük yerlerin aksine kocaman ve yemyeşil bir alan. Doğası bozulmamış, mimarisi bahçedeki bitkilere göre yapılmış, insanın ayakbaılarını çıkarıp yürümek isteyeceği bir yer. Tente ihtiyacını gideren büyük gövdeli ağaçların altında serpilmiş masaları gözümle tarıyorum. Zeynep kızıl saçları ve kırmızı elbisesiyle ışıldıyor. Beni fark edince yerini belli etmek için elini kaldırıyor.

Birkaç adım sonra karşısındaki boş sandalyeye kurulup “Nasılsın bakalım, haftan nasıl geçti?” deyip süzüyorum onu. “Elbisen çok yakışmış, bayıldım!”

Keyifle, “Kadınlığımı seviyorum artık. Seanslardan sonra dolabıma elbise girmeye başladı. Teşekkür ederim” diyerek

devam ediyor: “Haftam iyi gibiydi. Sadece iş konusunda kafam karışık. Mutlu muyum bilmiyorum.”

Karşılık vermeden, soran gözlerle bakıyorum.

Kendini savunmak istercesine yerinde doğruluyor. Sesini alçaltarak, “Kurumsal hayatta kim mutlu ki?” diye soruyor.

Başımda bekleyen garsona, “Kavunlu beyaz çay lütfen” deyip tekrar Zeynep’e dönüyorum. İşini çok sevdiğini bildiğim için şaşkınlım. Mimiklerimi kontrol ederek aklımdan geçenleri belli etmeden soruyorum: “Seansımızda odaklanmak istediğin konu işin değil o zaman?” Her seansta yaşadığım yeni bir bulmacaya başlama anı heyecan veriyor bana.

Başıyla onaylıyor beni.

“Peki!” diyorum sakın bir tonda. Sarı defterimi masanın üstüne koyup yeni bir sayfa açıyorum. Zeynep’e bakıp “İşte mutsuz olduğunu düşündüren nedir?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum!” diye mırıldanıyor. Beden dili normale göre daha kapalı. Sandalyede kapladığı alanı küçültmek istercesine kollarını da önünde sıkıştırıyor. Dalgın dalgın uzaklara bakıp “Bu ara sabah kalkmak bile zor geliyor” diyor.

Onu dinlediğimi belli edecek şekilde devam etmesi için başımla onaylıyorum.

Sandalyesine biraz daha yerleşip “Sanırım sebep müdürüm!” diyor. “Müdürüm fazla baskıcı, her gün ne yapacağımı öğrenmek istiyor. Allah aşkına 34 yaşında bir yüksek mühendisim ben. Sence gerek var mı?” diye soruyor sesini yükselterek. Öfkelendiği belli.

“Ekibinizde bir değişiklik mi oldu?”

“Hayır!”

“Müdürün mü değişti?”

“Hayır, değişmedi!”

Gülümseyerek yüzüne bakıyorum. “Peki ne değişti?”

Yerinde kıpırdanıp “Bilmiyorum ki! Mutsuzum işte!” diyor.

Çözüme götürecek ipucunu yakalatacağından emin olduğum soruyu soruyorum: “Son zamanlarda ofiste günlerin nasıl geçi-

yor?” Bu sorunun çözüme götürecek ipucunu yakalatacağından eminim.

Yüzüme boş boş bakıp “Son zamanlarda ofiste günlerim nasıl geçiyor?” diye tekrarlıyor. Sonra, “Nasıl nasıl geçiyor? Tam anlamadım” diye soruyor.

Arkama yaslanıyorum. Defteri kendime doğru çekip “Rutin bir gününü anlatır mısın?” diyorum.

Yüzündeki ifadeden neden sorduğumu merak ettiğini anlıyorum.

“Sabah genelde 8 gibi işe gitmiş oluyorum. Günün ilk bir iki saati planlamayla geçiyor. Sonrasında kahve araları ya da öğle yemeğini saymazsak proje toplantıları tüm günümü alıyor.”

“Kahve ya da yemek arası verdiğinde neler yapıyorsun?”

Biraz kem küm edip “Genelde bizim departmandan arkadaşlarla vakit geçiriyorum” diyor.

Yeni gelen çayımın kokusunu içime çekerek büyük bir yudum alıyorum. Keyifleniyorum. “Peki departmandan arkadaşlarıyla neler konuşuyorsunuz?” diye soruyorum.

“Hiç! Havadan sudan.”

Daha fazla anlatması için sessizliğimi koruyorum.

Bir süre sonra, “Onların da müdürle benzer sorunları var. Dertleşiyoruz!” diyor.

Gülümseyip “Yani?” diyorum sadece.

Derin bir nefes alıp “Gelmeye çalıştığın noktayı anlıyorum sanırım” diye mırıldanıyor.

Arkama yaslanıyorum. “Harika!”

Yüzünde mahcup bir ifadeyle, “Enerjimi kendi kendime düşürüyorum değil mi? Peki bu durumu nasıl değiştirebilirim?” diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. “Sence?” Koçlukta en çok sevdiğim soru!

Zeynep bir süre uzakta oynayan yavru kedileri seyrediyor. Sonra derin bir nefes alıp “Algımı değiştirmem lazım. Kendimi

dolduruyorum sanırım. Sonuçta iki hafta önce mutlu olduğum işimde şu an mutsuz olmamı sağlayan net bir şey yok. Sanırım benim bakış açım değişen” diyor tek solukta.

Gülümsüyorum. “Müdürünün olumlu yanlarını yazabilir misin?”

“Peki!” diyor. Kalemı ağzına götürüp biraz düşünüyor. Defterine doğru kapanıp yavaş yavaş yazmaya başlıyor. İlk birkaç maddede duraksasa da sonradan hızlı hızlı yazıyor. Büyük bir sayfayı doldurduktan sonra bana gösteriyor. “Bayağı bir madde yazdım!”

“Şimdi nasıl hissediyorsun!”

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor. “Garip ama müdürüme karşı da işime karşı da çok daha motiveyim!”

İçten içe farkındalığı sevindiriyor. “Zeynep, her şey filtrelerimizle ilgili!” diyorum.

Merakla devam etmem için bakıyor.

“Beş duyumuzdan her saniye 400 milyon bit birim bilgi aktığımı biliyor muydun?”

Şaşkınlıkla, “Hayır!” diyor.

“Beynimiz 400 milyon bit birim bilginin yalnızca 2000 kadarını bilinçli olarak işliyor.”

İlgili bir şekilde çayından bir yudum alıyor. “Peki, beynimiz bu filtrelemeyi neye göre yapıyor?”

Gülümsüyorum. “Cevap çok basit. Deneyimlerimize, değerlerimize, inançlarımıza, ruh halimize göre!”

Heyecanlanıyor. “Yani eğer ben negatifsem dünyayı negatif bir filtreden, pozitifsem pozitif bir filtreden görebiliyorum!”

Başımı evet anlamında sallıyorum. “Herkesin kendi gerçekliği olmasından kasıt, dünyayı algılama şeklimizin, daha doğrusu beynimizin filtrelerinin farklı olmasıdır. Değiştiğinde baktığın şeylerin şekli de değişir.”

Güçlü bir sesle, “Bakış açımızı değiştirdiğimizde dünyamızı değiştirebiliyoruz yani! Peki bu değişimi nasıl yapacağım?” diye soruyor.

Ya bilinçli kararlarınız buzdağının sadece görünen yüzüyse!

Gün içinde istemsizce
verdiğiniz tepkileri gözden
geçirmeye hazır mısınız?

Daha Adını Koyamadık
Bay Doğru'yu arayan,
tam da bulduğunu sanan,
sonra "Kime göre doğru?"
sorusuna takılan bir
kadının hikâyesi!

Doğrularınızı sorgulayıp
zihinsel ve duygusal
tuzaklardan kurtulmanın
yollarını öğreneceğiniz
sıra dışı bir roman.

"Mükemmel bir kariyeri,
kilo almayan sıfır bedeni, bütün
kişisel gelişim unsurlarını üstünde
tek başına deneyecek kadar
azmi olmasına rağmen mutluluğu
hâlâ nerede bulması gerektiğini
bilmeyen bir kadın. Okurken çok
eğleneceksiniz, yer yer kızacaksınız
'nasıl anlamazsın!' diye, ama çoğu
zaman 'evet aynen benim de böyle
olmuştu!' diyeceksiniz. Hem güzel
bir kişisel gelişim kitabı hem de
sürükleyici ve kolay okunan bir
roman. Bayıldım!"

Pucca

"Daha Adını Koyamadık
günümüzün aşkını, aşkın
zorunlu kişisel gelişim
yollarını inanılmaz komik bir
dille anlatıyor. Eğlenceli,
düşündürücü, dönüştürücü!"

Kevser Aycan Aşkın Saroğlu

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 24

çinli los engjans

ISBN 978-605-09-6758-6

9 786050 967586

Doğan
NOVELS